

Trettio tredje söndagen – vad är lycka?

”Lyckan kommer, lyckan går”. Vi människor söker ofta efter en lycka, som aldrig tycks ligga inom räckhåll i vår föränderliga och obeständiga tillvaro. Dagens kollektbön visar oss vägen ut ur detta dilemma: ”Låt det vara vår högsta lycka att älska och tillbe dig”. Att älska någon eller Någon är den säkraste vägen till lycka. Även den icke-troende kan delvis skriva under på detta. Lyckan ligger i ett Du, som förhoppningsvis ger sin genkärlek så att vi blir ett vi. Bakom detta mänskliga mönster ser vi den gudomliga ur bilden i Treenigheten. Bara i Gud finns den fullkomliga kärleken och därmed lyckan. Ju närmare vi kommer Gud i ett liv av kärlek och tillbedjan, desto närmare kommer vi också lyckan. Det betyder inte att det alltid är något känslomässigt eller affektivt. Det kan mycket väl vara en torr och spröd lycka, som ändå kan vara mer hållfast och hållbar än en lycka som bärs upp av tillfälliga känslostormar och snabbt kan gå över i motsatsen, alltså i likgiltighet eller rentav i förtvivlan eller bitterhet och hatfyllda stämningar.

Vi är kallade till det fulla lycklig- och saliggörande skådandet i himlen – *visio beatifica* som det så vackert heter på latin. När vi får se Gud sådan han är, då kan lycksaligheten inte bli större. Här nere får vi ta ut detta i förskott genom att älska och tillbe Gud i den nakna och dunkla tron. På så sätt prövas och renas vi för att se om halten i vår kärlek är äkta. Det är egentligen det som dagens evangelium handlar om, alltså om vi har använt våra talenter i Guds tjänst, Gud till ära och pris – eller bara för vårt eget behag och egen vinning. ”Du har varit trogen i det lilla, jag skall anförtro dig mycket. Gå in till glädjen hos din Herre” (Matt 25:19). Söker vi vår egen lycka och vill använda våra talenter för att bli lyckliga och njuta för egen räkning, då försvinner snart lyckan utom räckhåll, även om vi börjar jaga den frenetiskt men likafullt förgäves.

Vi måste förr eller senare krypa till korset, om vi jagar efter lycka för egen räkning. Kristi heliga kors har berett marken för den högsta lyckan, den eviga saligheten som vi är kallade att få del av. Redan nu får vi en försmak av den, om vi vill leva i tjänande, självutgivande kärlek i Jesu efterföljd. ”Ni är alla ljusets söner och dagens söner” (1 Thess 5:5), skriver Paulus. Kristi ljus lyser upp vår väg genom livet och hjälper oss att leva så som han gjorde. Ju mer vi förenar oss med Jesus i tro, hopp och kärlek, desto lättare blir det också att förvalta våra talenter, alltså de Andens nådegåvor som Jesus ständigt ger oss. Ju mer vi speglar oss i honom, desto tydligare ser vi hur hans nåd och förebild kan inspirera oss i vårt vanliga liv.

”Fader, du alla goda gåvors givare, som låter vår glädje bli fullkomlig om vi tjänar endast dig”, bad vi i kollektbönen. Vi blir överösta med Guds goda gåvor, men det gäller att använda dem rätt i Guds tjänst och till Guds ära. Då går det också av

sig självt att sätta vår nästas bästa och hennes intressen i främsta rummet och våra egenintressen mer inom parentes. Tyngdpunkten i vårt liv flyttas då sakta men säkert från jag till du, både med stort D och litet d. Kärleken är en till sitt väsen. Om vi verkligen älskar Gud yttrar det sig alltid i en äkta kärlek till vår nästa, speciellt till den som behöver oss allra mest. Hela uppenbarelsen, både det Gamla och Nya testamentet, förkunnar denna grundsanning, som sedan hela kyrkans tradition och alla helgon bekräftar i ord och gärning. Ordspråksbokens ord bestyrker detta: ”För den betryckte öppnar hon sin hand och räcker ut sina armar mot den fattige” (Ords 31:20).

Vi vet allt detta. Vi har hört det tusen gånger. Men ändå bryr vi oss inte så mycket om det. ”Likgiltighetens globalisering” – som påven Franciskus talar om – har också drabbat oss som ändå vågar kalla oss kristna och katoliker. Just därför har Kristi ställföreträdare på jorden instiftat denna söndag som De fattigas världs dag. Men vem bryr sig? Vem vet om det? Vem känner i alla fall ett aldrig så litet stygn av dåligt samvete? Samtidigt har de flesta ändå någon gång känt den djupare glädje och lycka som ligger i att göra något gott för någon som verkligen behöver vår hjälp. Genom evangeliet vet vi att Kristus framställer den fattige som hans egen ställföreträdare. Prövostenen på vår kärlek till Jesus är om vi har känt igen honom och tjänat honom i hans fattiga. Nyckeln till den eviga och fulla lyckan finns just där. ”Ni vet själva mycket väl att Herrens dag kommer som en tjuv om natten. Just när folk säger: ’Allt är lugnt och tryggt’” (1 Thess 5:3).

Det är så lätt att invagga sig i en falsk trygghet. Men då kom pandemin. Det är så lätt att ta allt för givet. ”Därför får vi inte heller sova som de andra utan måste hålla oss vakna och nyktra” (1 Thess 5:6). Kyrkoåret går snabbt mot sitt slut. Vi skall inte leva här på jorden i tid och evighet. Tiden krymper, men lyckligtvis får vi varje ögonblick en ny möjlighet att omvända oss till Herren och hans fattiga. Jesus längtar efter att komma oss nära och ge oss en försmak av den eviga glädjen och härligheten redan nu. I bönen och i sakramenten kan vi alltid möta honom och låta oss förvandlas till en allt större gudslighet. Vi har fått vårt liv här på jorden för att mer och mer ledas in i en oupplöslig och allt omvandlande relation med Jesus Kristus, så att vi i tur kan förmedla hans kärlek till varje människa han sänder i vår väg som sin ställföreträdare, speciellt då de fattiga och behövande. Därför måste vi lära oss att se med trons, hoppets och kärlekens ögon - alltså med Jesu egen blick – på varje människa vi möter. Om vi verkligen är Ljusets söner och döttrar, kommer vi alltid att känna igen Jesus i den människa vi möter och visa henne hans kärlek. Därför får vi inte sova utan vaka i bön för att ta emot den Herre, som kommer oss till mötes i den fattiges förklädnad och vill ge oss den sanna glädje och lycka som består i tid och evighet.

